

[Karen Thurø Hansen]

Mange kriminelle unge kommer stoffri i fængslerne, men kommer ud som narkomaner. Når forældre i forvejen har den sorg, at deres unge er kriminelle, skal der føjes spot til skade derved, at de, når de kommer ud og har udstået straffen for deres kriminelle handling, kommer ud som narkomaner. Så må man igen til at tage kampen op.

Med hensyn til behandlingen prøver man sig stadig væk frem. Man er ikke enige. Effektiviteten er alt for lemfældig. Jeg mener, at man i alt for korte perioder prøver på at nedtrappe narkomanerne. Der skal meget længere tid til. Jeg ved udmærket godt, at det kræver et meget højt antal ansatte, men det må dog være muligt, som man har haft det igennem mange år, når en narkoman har indvilliget i en nedtrapning og et forsøg på at blive stoffri, at det ikke blot sker over ganske få uger, måske et par måneder. Man ved udmærket godt, at der er mange skuffelser at hente på livets vej. Den første, anden, måske tredje gang står de imod, men fjerde gang siger de: nej, dette liv er ikke værd at leve, jeg falder tilbage i mit gamle miljø. Så har vi skandalen, den skandale, kan man sige, hvor vi må erkende, at vi kommer til kort på mange, mange måder. Nedtrapningen er sket for mange af de gamle narkomaners vedkommende ikke bare 5, 10, 20, men helt op til 40 gange.

Hvad det koster samfundet rent økonomisk, er kolossalt. Men penge er jo ikke alt i den forbindelse. Tværtimod tror jeg, det ville være vældig gavnligt for disse narkomaner, som måske af og til er forladt af familie og venner, at der dog var ét menneske, narkomanen kunne henvende sig til. Ikke et tilsyn, der nidkært våger over denne narkoman, men et tilsyn, hvor narkomanen kunne henvende sig, når der var muligheder for, at man var lige ved at gå ned igen.

Selvfølgelig er problemet størst i storbyerne. København har forsøgt sig med forskellige klinikker, også med det omtalte metadon. Jeg har været heldig at være med ude at se nogle af disse klinikker. Det er ikke alle, der har gjort lige dybt indtryk på mig, heller ikke behandlingsformen. Der er også mange andre, der giver deres bidrag med hensyn til at være med til at beskytte disse narkomaner. Vi har Klub 47, vi har Kofoeds Skole. Alle disse institutioner er med til at prøve på at rette disse stakkels mennesker op.

Vi kan vel ikke helt undgå, når vi i dag diskuterer narkoproblemer, at berøre Christiania. Det er sådan set den socialdemokratiske regerings ansvar med det sociale eksperiment, som i sin tid blev gennemført i Christiania, som fik lov til at rulle videre. Alle i Christiania sagde simpelt hen: vi laver et lille samfund for os selv, og vi skal vise verden rundt omkring os, at vi kan få det til at gå. I dag ser vi, det modsatte er tilfældet. Jeg må egentlig beklage, at ministeren bagatelliserer narkoproblemet i Christiania, når dog alle og enhver ved, at størstedelen af omsætningen af narkotika foregår fra Christiania.

Jeg vil gerne have lov til at uddele en blomst til politiet. Jeg synes, de fortjener det i al deres store ihærdighed, både herhjemme på den nationale front, men så sandelig også igennem Interpol. Det glæder mig, hver gang det lykkes politiet at komme i besiddelse af narkotika, som indsmugles her i landet.

Til sidst vil jeg gerne have lov til at sige: mon ikke det var muligt, at man kunne effektivisere behandlingen af narkomaner? Jeg skal ikke klandre det, men for mig at se er det noget tilfældigt, som systemet fungerer i øjeblikket, visitationssystemet inkluderet. Jeg mener, vi trænger til at tage fat om nældens rod og på den måde alle være medvirkende til, at vi kommer dette onde til livs.

Jørgen Junior (FP):

Heldigvis er man åbenbart klar over, også fra de foregående ordføreres side, at der er tale om et uløst kæmpeproblem. Der er virkelig tale om, at samfundet her er ude, hvor vi ikke er i stand til at bunde. I hvert tilfælde har vi ikke været det indtil nu. Måske ti tusinde mennesker er berørt af narkotika. De skal bruge 1.000 kr. om dagen. Det er noget med 3 mia kr. eller mere, de skal skaffe om året. Herudover kommer der naturligvis et meget stort beløb i bevillinger til behandling, til forebyggelse, til politi. Der er altså tale om kæmpeudgifter. Er det 10 mia kr., er det 8 mia kr.? Vi ved det vel dårligt, men det er et meget stort beløb. Hvad kan narkomanerne selv gøre for at skaffe disse 3-4 mia kr., som de skal skaffe? De har kun én udvej: prostitution, kriminalitet og småhandel med stoffet.

Jeg må sige, når jeg nu hører ministerens redegørelse, at jeg er delvis enig i konklusionen. Jeg opfatter ministerens konklusion som